

ANTIFA

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ
ΤΕΥΧΟΣ 26 | ΦΛΕΒΩΡΗΣ '17

COMMUNITY

antifa διαδήλωση
κυψέλη, 21/1

...

**ΧΑΡΤΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ**

antifa ★ community

**ΚΛΩΤΣΙΕΣ
ΣΤΟΥΣ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ**

> Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους οβαστικές, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό

φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό. Για έντυπα, αυτοκόλλητα, επικοινωνία: antifacommunity@yahoo.gr | antifascist action: antifascistaction.west@yahoo.gr | antifa LAB: antifalab@yahoo.gr >>> www.antifalive.gr >>> www.autonomia.gr

> Αν θες να πούμε μια κουβέντα παραπάνω ή να διαλέξεις έντυπο υλικό ή αυτοκόλλητα, πέρνα τα Σάββατα 20:00-23:00 από το καφενείο του antifa lab στο πολυτεχνείο (είσοδος από σκουρηνάρη) ή τις Τετάρτες 20:00-23:00 από το καφενείο του antifascist action στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίου (καρνάτιδος 166).

Απ' το «Τσοβόλα» στο «Σώρρα δώσ'τα όλα».

(Δεν είναι φάρσα, είναι σημείο των καιρών)

Στα τέλη Δεκέμβρη στη Λαμία, δολοφονήθηκε μέλος του τοπικού παραρτήματος της «ελλήνων συνέλευσις», πιθανότατα από ομοϊδεάτη της. Μ' αυτήν την αφορμή βγήκαν στη δημοσιότητα μια σειρά «αποκαλύψεις» για το (καμμένο) φαινόμενο «Σώρρας», του τύπου που «θα πληρώσει το ελληνικό χρέος», υποτίθεται.

Φαίνεται λοιπόν ότι ήρθε η «ώρα της δικαιοσύνης» για το Σώρρα, ο οποίος αφέθηκε ανενόχλητος να μαζεύει μέλη και να τους τρώει τα λεφτά, ποντάροντας στη γενικευμένη ηλιθιότητα που κυκλοφορεί. Κάπως έτσι η εν λόγω οργάνωση είχε φτάσει να έχει δεκάδες χιλιάδες μέλη και εκατοντάδες γραφεία ανά την επικράτεια. Άλλωστε ποιος δεν θα έδινε τον «ιερό όρκο του πολεμιστή», για να ενταχθεί στην οργάνωση και να εξοφλήσει όλα τα χρέη του, μ' αυτά τα 600δισ που έχει πρόχειρα ο Σώρρας; Ποιος δεν θα πίστευε στη «συμπαντική συνειδητότητα» και στο «κοσμικό πυρ», προκειμένου να γλιτώσει τις δόσεις στην εφορία; Υπάρχουν κι αυτά, αφού η βλακεία είναι ακαταμάχητη...

Η όλη υπόθεση θα μπορούσε να θεωρηθεί μια κακοστημένη κωμωδία. Όμως, εφόσον στήνεται πάνω στην κοινωνική πραγματικότητα, δεν μπορεί παρά να έχει και ευρύτερες προεκτάσεις. Το φαινόμενο «Σώρρα» αποθεώνει τα προϋπάρχοντα χαρακτηριστικά του ντόπιου μικροαστισμού, από την εποχή της ευδαιμονίας. Δηλαδή τον εύκολο πλουτισμό, πατώντας πάνω στα πτώματα των άλλων, των «ξένων». Τότε που η μικροαστική σαπίλα ξερονούσε ρατσισμό, για να μπορεί να βιάζει βαλκάνιες στα μπουρδέλα και να λιώνει τους μετανάστες στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας για ένα κομμάτι ψωμί. Για δύομιση δεκαετίες η συνταγή της επιτυχίας έσφιζε από τον κανιβαλισμό της εθνικής ανωτερότητας, και από το lifestyle της κατανάλωσης με δανεικά.

Όμως οι μέρες της ευδαιμονίας τέλειωσαν και οι χρεωκοπημένοι

ντόπιοι νοικοκυραίοι έχασαν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους. Και οι πρόχειρες εξηγήσεις για το «κακό που τους έτυχε» συνεχίζουν να συναγωνίζονται σε βλακεία η μία την άλλη. Πουθενά δεν υπάρχει η απλή παραδοχή ότι ΝΑΙ, ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ. Πουθενά η διαπίστωση ότι ΝΑΙ, ΥΠΑΡΧΕΙ αυτή η καταραμένη ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ, κι αν δεν υπερασπίζεσαι τα δίκια σου καταλήγεις να δουλεύεις για 500 ευρώ. Πουθενά ολ' αυτά. Ο εθνικός χυλός δεν καταλαβαίνει από τέτοια. Γι' αυτό και συνεχίζει να στρέφεται, «προδομένος» κάθε φορά, προς όποια κατεύθυνση πουλάει ελπίδα κι υπόσχεται λεφτά.

Το μαγαζί του Σώρρα είναι ένα μόνο από τα πολλά (μικρότερα ή μεγαλύτερα) που ανοίξαν μες την κρίση, για να πουλήσουν «εθνική υπερηφάνεια» και εύκολα φράγκα. Δεν ξέρουμε λοιπόν αν χρεωκόπησε εντελώς η «ελληνική ανωτερότητα» (η οποία ως γνωστόν έδωσε και τα φώτα του πολιτισμού στον κόσμο) και από τότε δεν βλέπει ούτε την μύτη της. Ξέρουμε όμως ότι, με αφοπλισμένη την ταξική συνείδηση, πολλοί/ες περιμένουν έναν σωτήρα, έναν ηγέτη ή ένα θαύμα. Και γίνονται έτσι το νερό στο μύλο της περαιτέρω υποτίμησης μας από τα αφεντικά: διανοητικής, συναισθηματικής, πολιτικής, οικονομικής.

Όμως στις καθημερινές μάχες της τάξης μας δεν χωράνε ούτε προφήτες ούτε σωτήρες ούτε ηγέτες. Δεν χωράνε θαύματα και προσευχές. Κάθε μέτρο που κερδίζουμε είναι από τις δικές μας αρνήσεις, στο δρόμο, στη δουλειά, στις πλατείες. Με την ταξική μας συνείδηση οπλισμένη, πατάμε γερά στο έδαφος. Ανέναντι σκεπάθειδους φασίστες και «παραπλανημένους» ρατσιστές μικροαστούς.

MAKE FASCISTS AFRAID AGAIN

Η κυβερνητική θητεία του Τραμπ και της φασιστο-συμμορίας του ξεκίνησε κι επίσημα στις ΗΠΑ πριν κάποιες μέρες. Κι έτσι ο πρόεδρος των ΗΠΑ, της «ναυαρχίδας του πολιτισμένου κόσμου», στα χρόνια που έρχονται θα είναι ένας τσαρλατάνος δισεκετομυριούχος (μαζί με κάμποσους ακόμα στο επιτελείο του), ο οποίος εκλέχτηκε, υποτίθεται, για «ν' αποκαταστήσει τις αδικίες» υπέρ των «αδυνάτων». Είναι προφανές ότι όσοι/ες πίστεψαν κάτι τέτοιο, είναι έτοιμοι να πιστέψουν σχεδόν τα πάντα. Από το «για όλα φταίνε οι λατίνοι και οι μαύροι», μέχρι τις πιο απίθανες συνωμοσιολογίες. Γι' αυτό άλλωστε θα είναι και το ιδανικό κρέας-για-τα-κανόνια του «πρώτα η Αμερική», το κεντρικό σύνθημα του Τραμπ.

Κάπως έτσι, αυτοί οι μεταμοντέρνοι εθνικιστές (και σεξιστές και...), ανάμεσά τους και μερικοί πρώην υψηλόβαθμοι καραβανάδες με θητεία στα μεγαλύτερα σφαγεία του πλανήτη, ανέλαβαν την εξουσία. Προφανώς για να μεταφέρουν την «εμπειρία» τους στα κυβερνητικά πόστα. Υπάρχουν πολλοί/ες στις ΗΠΑ και αλλού, που ενώ καθόλου δεν συμπαθούν τον Τραμπ και την παρέα του, περιμένουν να δουν πως θα κυβερνήσει για να τον «κρίνουν». Για να κρίνουν δηλαδή πόσο φασίστας (ή όχι) είναι, σαν να είναι

S
!

ένα παιχνίδι: «βρείτε τις ομοιότητες και τις διαφορές Τραμπ, με τους φασίστες/ναζί του παρελθόντος».

Εμείς πάντως δεν πρόκειται να περιμένουμε τα πεπραγμένα του Τραμπ για να κρίνουμε. Θα κυβερνήσει ένα κράτος που διεξάγει αιματηρούς πολέμους εδώ και χρόνια σε δεκάδες σημεία του πλανήτη, μια αστυνομία που σκοτώνει μαύρους και λατίνους χωρίς να φοβάται κάποιου είδους νομικές συνέπειες, έναν άγριο καπιταλισμό σε κρίση που σαρώνει τις φτωχογειτονιές των αμερικανικών μεγαλουπόλεων. Αυτή ήταν η πραγματικότητα και πριν τον Τραμπ, επί του «συμπαθητικού» Ομπάμα.

Αφού λοιπόν όλ' αυτά δεν μπορούν να κρυφτούν πλέον, αναλαμβάνουν τα πόστα οι άνθρωποι που θα τους προσδώσουν μια απόλυτα εθνικιστική κατεύθυνση. Γιατί το «πρώτα η Αμερική» πάνω απ' όλα σημαίνει «σκάσε και δούλεψε» (κάτω ακόμα και από τις βασικές σου ανάγκες). Το «πρώτα η Αμερική» σημαίνει «να πατάξουμε την εγκληματικότητα των γκέτο και τα ναρκωτικά» (ακόμα κι αν οι μπάτσοι πυροβολούν ό,τι κυκλοφορεί). Και φυσικά να «παρακολουθούμε όλους τους μουσουλμάνους» (αφού είναι «εν υπνώσει τρομοκράτες»).

Όποιοι λοιπόν περιμένουν τα πεπραγμένα του Τραμπ για να κρίνουν, είναι έτοιμοι ν' αποδεχθούν και να δικαιολογήσουν κάθε κτηνωδία, όπως άλλωστε έκαναν και επί Ομπάμα. Ή αναπόδα, θα χρεώνουν προσωπικά στον Τραμπ, επιλογές και κατευθύνσεις του αμερικανικού καθεστώτος, που εξυπηρετούν σκοπιμότητες πολύ βαθύτερες από το αν κυβερνάει ένας μαύρος ή ένας σεξιστής τσαρλατάνος. Και κάπως έτσι ο Τραμπ θα γίνει το αλεξικέραυνο της διεθνούς κριτικής στην (κάποτε) «μοναδική υπερδύναμη», παίζοντας τελικά θαυμάσια το ρόλο του.

Όμως μέσα στις ΗΠΑ αλλά και αλλού, υπάρχουν πολλοί και πολλές που δεν στρέφονται απλά εναντίον του Τραμπ, αλλά εναντίον όσων καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι εκπροσωπούνται πίσω του. Από το κίνημα των μαύρων Black Lives Matter μέχρι το εργατικό FightFor15 και τις ομάδες γυναικών και LGBTQ, έως τα παναμερικανικά αντιφασιστικά δίκτυα, πλήθος οργανωμένων ανθρώπων στους δρόμους μετέτρεψαν την ορκωμοσία του Τραμπ στις 20/1 σε μια καθαρή δήλωση προθέσεων: κανένας δεν περιμένει ούτε και «ελπίζει» τίποτα από δαύτον. Αντίθετα η μαχητική διάθεση για την υπεράσπιση των δικαιών τους είναι εδώ και έπεται συνέχεια: «πρώτα οι ανάγκες μας και όχι η Αμερική»...

ο φόβος

Αναμφισβήτητα ζούμε σε περιέργους καιρούς. Και πώς αλλιώς να τους χαρακτηρίσουμε άλλωστε. Οι «βόμβες στο ψαχνό» και σε όποια εκδοχή τους αποτελούν καθημερινή ανησυχία στις σύγχρονες ευρωπαϊκές μητροπόλεις. Δεν είναι και λίγο, σκεφτείτε• κάποτε όλα αυτά ήταν γρήγορα καρέ τηλεοπτικού θεάματος.

Επιτρέψτε μας μια πολιτική κριτική. Ενώ τα χτυπήματα στα σπλάχνα των πόλεων της δύσης δεν είναι καινούρια πρακτική του κράτους των αφεντικών, είναι παραπάνω απο εμφανής η ποιοτική και ποσοτική μεταβολή της έκτασης, της διαχείρισης και της αντιμετώπισής τους. Να προειδοποιήσουμε: είμαστε κάπως δύσπιστοι με τις ιστορικές τομές και την θεωρία που τις συνοδεύει και εξηγούμαστε: δε βλέπουμε μια ιστορία που αποτελείται από γεγονότα σταθμούς ή μεγάλες αφετηρίες, αντιθέτως προτιμούμε να την αντιλαμβανόμαστε στη συνέχειά της και τη δυναμική της. Ωστόσο, δε μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε ότι η 11η Σεπτέμβρη του 2001 και η κήρυξη του πολέμου κατά της τρομοκρατίας που ακολούθησε, σήμανε μια στροφή στη διεξαγωγή, στα εργαλεία αλλά και στην ίδια τη νομιμοποίηση του πολέμου.

Πέρα από τους ταξιδιωτικούς προβληματισμούς των

Ευρωπαίων τουριστών για τους αυστηρούς ελέγχους στα αεροδρόμια της Ευρώπης και των ΗΠΑ, η επίσημη έναρξη της εκστρατείας κατά της τρομοκρατίας ήταν το δημόσια διακηρυγμένο γεγονός που σηματοδοτούσε τις νέες μορφές πολέμου. Αυτή τη φορά όχι μόνο στη μακρινή Ανατολή αλλά και στο εσωτερικό των πόλεων με τα γεγονότα και τις αντιδράσεις σ' αυτά να επικυρώνουν αυτό το νέο τρόπο διεξαγωγής του.

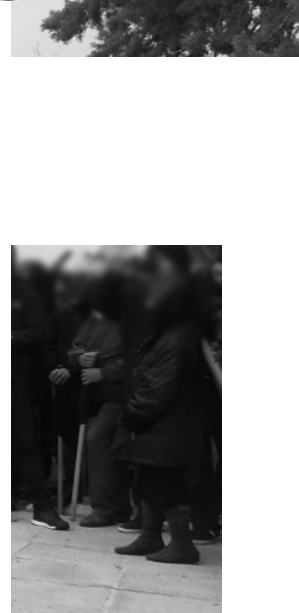
Ο στρατός στους δρόμους δεν άργησε να εμφανιστεί. Τα χτυπήματα στη Μαδρίτη και στο Λονδίνο ήταν οι βολικές απαντήσεις που ο μαζικός ανομολόγητος φόβος αναζητούσε. Αυτός ο φόβος που σκοτεινιάζει τη λογική, ειδικά όταν δέχεται τις δόσεις ανανέωσης που είναι αναγκαίες για την αποτελεσματικότητά του. Στη Μαδρίτη το πρωί της 11ης Μαρτίου του 2004 οι απανωτές εκρήξεις σε τέσσερα τρένα και οι 191 νεκροί χρεώθηκαν πρόχειρα ή βολικά στη βασκική ετα. Κι όσο γρήγορα μια ενοχή έγινε αποδεκτή από ένα μεγάλο μέρος του μαδριλένικου πληθυσμού, τόσο γρήγορα ήρθε η διάψευση και πλέον ο ένοχος ήταν αδιαμφισβήτητος. Η συνέχεια και η μεθόδυσή της ήταν απλή υπόθεση. Η ισπανική στρατοαστυνομία ξεκίνησε τα ντου στα εργατικά

Βορς φυλάει τις διάταγες...

και πολυεθνικά προάστια της Μαδρίτης, ανατίναζε σπίτια, δολοφονούσε, έκανε αδιάκριτες συλλήψεις. Ο παρονομάστης ήταν κοινός: Μαροκινοί μετανάστες εργάτες. Τα χτυπήματα στο Λονδίνο ήρθαν ένα χρόνο και κάτι μετά. Η μεθοδολογία είχε απλουστευτεί. Οι μηχανισμοί της παραγωγής ενόχων και δραστών δούλευαν ρολόι και πλάι στα καθημερινά άγχη των φοβισμένων κατοίκων των οικονομικών κέντρων της Ευρώπης χορηγούσαν τις απαραίτητες δόσεις φόβου. Ο στόχος της νομιμοποίησης είχε επιτευχθεί και η εμπέδωση του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία» στο εσωτερικό ήταν η αναδιοργάνωση της εθνικής ενότητας.

Και τώρα τι; μετά από ένα σκασμό εκατομμύρια (ευρώ ή δολάρια), εκστρατείες (εντός ή εκτός της μητρόπολης), προληπτικά μέτρα, επικυρήξεις και συλλήψεις, αυτό που στην αρχή ονομάσαμε «βόμβες στο ψαχνό», όχι μόνο δε μειώνεται αλλά κλιμακώνεται και αναπτύσσεται. Κι αν το ερώτημα μιας αιτίας για τη «βία και τη βαρβαρότητα» είναι σταθερό, θα αποκριθούμε με την απαραίτητη πολιτική κριτική που μας αντιστοιχεί, ως αντιφασίστες και αντιφασίστριες, ως εργάτες και εργάτριες. Τα αφεντικά της κρίσης φαίνεται να γίνονται λιγότερο διακριτικά. Ο στρατός στους δρόμους, το

σύμπλεγμα της ασφάλειας στο σύνολό του, οι μηχανισμοί διασποράς ειδήσεων τρόμου, έχουν σχέδιο και στόχο: Οι σχέσεις και οι κινήσεις του πολυεθνικού προλεταριάτου, από το δρόμο και την πλατεία ως το σχολείο και το κάτεργο της δουλειάς. Κοινώς, όποια διάθεση ξεφεύγει από τις επιθυμίες -κι αν θέλετε τις απαιτήσεις- των αφεντικών μας, θεωρείται ύποπτη. Η πολιτική στρατηγική του στρατοαστυνομικού κράτους υπαγορεύει την καθημερινότητα για να οργανώνει την εργασία. Αυτό ορίζει η μονιμότητα της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, η εθνική ενότητα, τα αδιάκριτα χτυπήματα. Κι εκεί που τα αφεντικά μας ψάχνουν αυτούς που θα τους ακολουθήσουν στη θριαμβευτική τους πομπή, **δικό μας χρέος είναι να σταθούμε πλάι και μαζί με το πολυεθνικό προλεταριάτο• τους εργάτες και τις εργάτριες που κρατάν ζωντανούς τους δρόμους και τις πλατείες των δυτικών μητροπόλεων.**

PRESENT PERFECT

Στις 17 Γενάρη οι 26 φυλακισμένες μετανάστριες του κέντρου κράτησης του ελληνικού μεταφέρθηκαν στα κρατητήρια της διεύθυνσης αλλοδαπών στην Π. Ράλλη. Τις μετανάστριες αυτές δεν τις βαραίνει κάποιο ποινικό αδίκημα για το οποίο «τιμωρούνται» από το ελληνικό κράτος. Βρίσκονταν -και βρίσκονται ακόμα αυτή την στιγμή σε ένα ιδιότυπο καθεστώς αιχμαλωσίας.

Το καθεστώς αυτό της αιχμαλωσίας, όπως κατήγγειλαν οι ίδιες οι κρατούμενες, στους μήνες που είχαν προηγηθεί είχε πολλά να προσφέρει: είχε βρώμικα στρώματα, είχε κρύο, είχε ανύπαρκτη παροχή των αναγκαίων ιατρικών

προμηθειών. Είχε την περίπτωση μιας οροθετικής κρατούμενης η οποία αντί για παροχή της απαραίτητης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης αντιμετωπίστηκε με απομόνωση. Είχε τον διαχωρισμό γυναικών απ' τα παιδιά τους. Είχε ανυπαρκτή νομική υποστήριξη και κωλυσιεργεία στις διαδικασίες καταγραφής των στοιχείων των κρατουμένων, παρατείνοντας επιπλέον τον χρόνο κράτησης. Είχε απειλές και βία απ' την αστυνομία.

Και είχε επιπλέον, τους τελευταίους μήνες, την ολότελα αυθαίρετη απαγόρευση των επισκεπτηρίων, του μοναδικού τους τρόπου να επικοινωνούν με τους ανθρώπους τους

έξω -και τους αλληλέγγυους.

Ο αόριστος που χρησιμοποιείται στην προηγούμενη παράγραφο είναι καταχραστικός. Γιατί αυτή η συνθήκη εγκλωβισμού των κρατούμενων γυναικών δεν σταμάτησε με την απομάκρυνση τους απ' το Ελληνικό -έγινε μονάχα χειρότερη, ποντάρωντας συστηματικά στην κοινωνική σιωπή που κάνει όλα τα παραπάνω διαρκή εγκλήματα εφικτά.

Και θα παραμένουν εφικτά και θα παραμένουν θέματα της καθημερινότητας, στοίβαγμένα στην καλύτερη με μικρά γράμματα σαν υποσημειώσεις δίπλα στις πομπώδεις «ανθρωπιστικές» φλυαρίες του Μουζάλα και των λοιπών καθαρμάτων του ελληνικού κράτους, όσο εμείς, οι απ' την-άλλη-πλευρά-των-καγκέλων, δεν βλέπουμε την (αντι)μεταναστευτική πολιτική του σήμερα σαν αυτό που είναι: Όχι σαν μια σειρά από λάθη που γίνονται από τύπους που είναι «καλούληδες μωρέ αλλά τι να πρωτοκάνουν». Αλλά σαν ένα κεντρικό κομμάτι των στρατηγικών που παράγουν αυτή την στιγμή τα αφεντικά και τα κράτη τους για την διαχείριση της εργατικής τάξης: Διαχωρισμός, στρατοαστυνομία, υποτίμηση και σιωπή. Μια στρατηγική που δουλεύει: Απ'τη Μόρια μέχρι το κέντρο της Αθήνας και απ' το Ελληνικό μέχρι τα παγωμένα διαμερίσματα και τις σκατοπληρωμένες δουλειές μας.

Οι εποχές είναι ζόρικες -αλλά αυτό είναι κοινοτοπία. Μέσα σ' αυτές τις εποχές, μέσα σ' αυτή την κανονικότητα της καφρίλας, το πρώτο που είναι αναγκαίο να καταλάβουμε απ' τους αγώνες των μεταναστών ενάντια στην βαρβαρότητα είναι ότι όλα τα αυτονόητα κερδίζουν χώρο και πατάνε στις πλάτες μας μόνο όταν καταλήγουμε να τα αντιμετωπίζουμε κι εμείς σαν τέτοια.

Οι αγώνες τους είναι αγώνες μας -και οι εχθροί τους είναι εχθροί μας.

Είναι πιο επείγον από ποτέ να αποδείξουμε ότι το ξέρουμε.

>> 14/1, διαδήλωση
στο κέντρο κράτησης
μεταναστριών στο Ελληνικό
από τις αλληλέγγυες/ους
κρατούμενων στα Νότια

στο τέλος την κατάληψη την κάναμε χρησιμοποιώντας
σκληρές μεθόδους

- εμποδίζοντας την είσοδο στις αίθουσες των πιο
καθαρμάτων καθηγητών- με τους άλλους καθηγητές
κάναμε το προσχέδιο ενός νέου προγράμματος
σπουδών

- βάλαμε σε πράξη και τα πέντε αιτήματα

- αρκετές αίθουσες μεταμορφώθηκαν σε αίθουσες
συζητήσεων

- τυπογραφείο και κέντρο προπαγάνδας

- ο Μοράλντι ξεκίνησε μαθήματα πάνω στο μαρξισμό
μαζί με τον καθηγητή Μαγιορίνο

- ο Κόκκινος φυσικά μαζί με τον Ροσιολιόνε πήγε σε
μια άλλη αίθουσα για τη διεξαγωγή ενός αναλυτικού
λακανικού τέστ

- ο αδερφός μου οργάνωσε μια σειρά αναπαραστάσεις
των μεγαλύτερων μαχών

[...]

Στα διαλείμματα πηγαίνω στην επιτροπή ιστορίας μαζί
με τον Μαρτέλ

- αλλά έχω ελάχιστο χρόνο

Είμαι υπεύθυνος πληροφοριών και των ενεργειών έξω
από το σχολείο

- για παράδειγμα έπρεπε να συντονίσω την ομαδούλα
που μπροστά στο σπίτι του λυκειάρχη έγραψε με
κόκκινη μπογιά ένα τεράστιο σύνθημα

- “Είσαι ένα σκουλήκι”

ADREA BELLINI

αναμνήσεις από ένα σχολείο, 30 χρόνια πριν, Καζορέτο, Ιταλία

Στις 2 Μαΐου 1973, η Μαύρη Πάνθηρας Ασσάτα Σακούρ, θα βρίσκεται στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου, ένα βήμα πριν από το θάνατο, δεμένη με χειροπέδες. Μπάτσοι κάθε δικαιοδοσίας θα προσπαθούν να την ανακρίνουν για την ανταλλαγή πυροβολισμών στον αυτοκινητόδρομο του Νιου Τζέρσεϋ, η οποία έχει αφήσει έναν δικό τους νεκρό. Μέλος των Μαύρων Πανθήρων και του Στρατού της Μαύρης Απελευθέρωσης, η Ασσάτα θα στοχοποιηθεί από το πρόγραμμα COINTELPRO του FBI, μαζί με εκατοντάδες άλλους και άλλες. Θα φυλακιστεί για τέσσερα χρόνια, βάσει αδύναμων και παραπονημένων στοιχείων, θα αλλάξει πολλές φυλακές και θα περάσει πολύ από αυτόν τον χρόνο στην απομόνωση, έως και την απόδρασή της στην Κούβα. Στις 2 Μαΐου το 2013, η Ασσάτα Σακούρ θα επανέλθει στην πολιτική επικαιρότητα της Αμερικής, με το FBI να την τοποθετεί στη λίστα με τους 10 most wanted τρομοκράτες. Θα είναι η πρώτη γυναίκα της λίστας. Τη στιγμή που οι δολοφονίες μαύρων στους δρόμους της Αμερικής είναι σταθερό θέμα στα μίντια, μαζί με τις εξεγέρσεις που τις ακολουθούν· καθώς το κίνημα του Black Lives Matter υπενθυμίζει πως τίποτα δεν έχει αλλάξει, τουλάχιστον στο γκέττο, η βιωματική και απόλυτα συγκινητική αφήγηση της Ασσάτα, μας βοηθάει πρώτα να καταλάβουμε τι σημαίνει να είσαι μαύρη στην αμερική του 60-70. Μέσα από τη μνήμη του κινήματος για τη Μαύρη Απελευθέρωση, μέσα από τις μαύρες προλετάριες που κατακλύζουν το αμερικανικό σύμπλεγμα φυλακών, μέσα από το βίωμα και την ποίηση μιας γυναίκας που πέρασε και περνά τη ζωή της κυνηγημένη, αυτή είναι η αυτοβιογραφία της!